

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

31. maj 2018 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en medlemsstat – procedurer for overtagelse og tilbagetagelse – artikel 26, stk. 1 – vedtagelse og meddelelse af en afgørelse om overførsel, før den anmodede medlemsstat accepterer anmodningen om tilbagetagelse«

I sag C-647/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af tribunal administratif de Lille (forvaltningsdomstolen i Lille, Frankrig) ved afgørelse af 1. december 2016, indgået til Domstolen den 15. december 2016, i sagen

Adil Hassan

mod

Préfet du Pas-de-Calais,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič (refererende dommer), og dommerne A. Rosas, C. Toader, A. Prechal og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den franske regering ved D. Colas, E. de Moustier og E. Armoet, som befuldmægtigede,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. december 2017,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 26, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Adil Hassan, der er irakisk statsborger, og préfet du Pas-de-Calais (præfekten i Pas-de Calais (Frankrig)) vedrørende lovligheden af afgørelsen om Adil Hassans overførsel til Tyskland.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EU) nr. 603/2013

- 3 I fjerde betragtning til Europa Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (EUT 2013, L 180, s. 1) anføres:

»Med henblik på anvendelsen af [Dublin III-]forordning[en] er det nødvendigt at fastslå identiteten af personer, der søger om international beskyttelse, og identiteten af personer, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af Unionens ydre grænser. Med henblik på en effektiv anvendelse af [Dublin III-]forordning[en], særlig artikel 18, stk. 1, litra b) og d), er det ligeledes ønskeligt, at hver medlemsstat kan kontrollere, om en tredjelandstatsborger eller statsløs, der opholder sig ulovligt på dens område, har søgt om international beskyttelse i en anden medlemsstat.«

- 4 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 603/2013 fastsætter:

»Der oprettes et system, benævnt »Eurodac«, hvis formål er at lette fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til [Dublin III-]forordning[en] er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en medlemsstat, samt på anden måde lette anvendelsen af [Dublin III-]forordning [en] på de betingelser, der er fastsat i nærværende forordning.«

- 5 Artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 603/2013 fastsætter:

»Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle ansøgere om international beskyttelse, der er fyldt 14 år, og videregiver snarest muligt og senest 72 timer efter, at vedkommendes ansøgning om international beskyttelse som defineret i [Dublin III-forordningens] artikel 20, stk. 2, er indgivet, disse [...] til det centrale system.«

Dublin III-forordningen

6 I 4., 5., 9. og 19. betragtning til Dublin III-forordningen anføres:

»(4) I konklusionerne fra [Det Europæiske Råds særlige møde i] Tammerfors [den 15. og 16. oktober 1999] præciseres det også, at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

[...]

(9) I lyset af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget af førstefaseinstrumenternes gennemførelse, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for [Rådets] forordning [EF] nr. 343/2003 [af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1)], samtidig med at der i lyset af erfaringerne foretages de nødvendige forbedringer af Dublinsystemets effektivitet og af beskyttelsen af ansøgere inden for rammerne af dette system. [...]

[...]

(19) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til.«

7 Dublin III-forordningens artikel 3 med overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En asylansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.«

8 Nævnte forordnings artikel 5 fastsætter:

»1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren. [...]

2. Den personlige samtale kan undlades, hvis:

[...]

b) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 4 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken

medlemsstat der er ansvarlig. Den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, skal give ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

3. Den personlige samtale skal afholdes hurtigt, og under alle omstændigheder inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

[...]«

9 Samme forordnings artikel 18 med overskriften »Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser« fastsætter i stk. 1:

»Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

- a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, 22 og 29, at overtage en ansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
- b) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
- c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.
- d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.«

10 Dublin III-forordningens artikel 19 fastsætter:

»1. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en ansøger, overgår de i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser til den pågældende medlemsstat.

2. De i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre den pågældende har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

[...]

3. De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.

[...]«

11 Denne forordnings artikel 21, stk. 1, første afsnit, bestemmer:

»Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.«

12 Nævnte forordnings artikel 22, fastsætter:

»1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen.

[...]

7. Er der ikke givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i stk. 1, og på én måned, der er fastsat i stk. 6, anses den for at være accepteret og medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.«

13 Samme forordnings artikel 24 fastsætter:

»1. Når en medlemsstat, på hvis område en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), opholder sig uden opholdstilladelse, og som ikke har modtaget nogen ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode denne anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. Når en medlemsstat, på hvis område en person opholder sig uden opholdstilladelse, beslutter at søge i Eurodacsystemet [...], skal anmodningen om tilbagetagelse af en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b) eller c), i nærværende forordning eller en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), hvis ansøgning om international beskyttelse der ikke er givet afslag på ved en endelig afgørelse, fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest to måneder fra modtagelsen af Eurodachittet [...], uanset artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold [EUT 2008, L 348, s. 98].

[...]

5. Anmodningen om tilbagetagelse af den i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede person skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

[...]«

14 Dublin III-forordningens artikel 25 fastsætter:

»1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og tager stilling til anmodningen om tilbagetagelse af den pågældende så hurtigt som muligt og under alle

omstændigheder senest en måned efter den dato, hvor den modtog anmodningen. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, sættes tidsfristen til to uger.

2. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om tilbagetagelse ved udløbet af den frist på en måned eller to uger, der er fastsat i stk. 1, anses den for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at tilbagetage den pågældende, herunder til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.«

15 Denne forordnings artikel 26 med overskriften »Meddelelse af en afgørelse om overførsel« bestemmer:

»1. Når den anmodede medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. [...]

2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse skal indeholde oplysninger om de retsmidler, som er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.

[...]

16 Den nævnte forordnings artikel 27 med overskriften »Retsmidler« bestemmer:

»1. Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

2. Medlemsstaterne fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1.

3. Med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, skal det i medlemsstaternes nationale lovgivning fastsættes, at:

a) klagen eller indbringelsen giver personen ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen for en domstol foreligger, eller

b) overførslen suspenderes automatisk, og at denne suspension udløber efter en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller

c) den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler, ved at udsætte overførslen, indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. [...]

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen foreligger.

[...]«

17 Forordningens artikel 28 med overskriften »Frihedsberøvelse« fastsætter:

»1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved denne forordning.

2. Er der væsentlig risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til denne forordning, skal anmode om et hurtigt svar i sådanne tilfælde. Et sådant svar gives senest to uger fra modtagelsen af anmodningen. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på to uger, anses anmodningen for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at overtage eller tilbagetage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

[...]«

18 Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2, fastsætter:

»1. Overførslen af ansøgeren eller af en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

[...]

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen på 6 måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.«

Forordning (EF) nr. 1560/2003

- 19 Artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 222, s. 3, herefter »gennemførelsesforordningen«), med overskriften »Behandling af en anmodning om tilbagetagelse« fastsætter:

»Når en anmodning om tilbagetagelse støttes på oplysninger fra Eurodacs centrale enhed, som er kontrolleret af den anmodende medlemsstat [...], anerkender den anmodede medlemsstat sit ansvar, medmindre den kontrol, den foretager, viser, at dens ansvar er ophørt i medfør af bestemmelserne i [Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 5, andet afsnit, eller artikel 19, stk. 1, 2 eller 3]. Ansvarsophør i medfør af ovennævnte bestemmelser kan kun påberåbes på grundlag af materielle bevisemønstre eller underbyggede erklæringer fra asylansøgeren, hvis rigtighed kan efterprøves.«

- 20 Gennemførelsesforordningens artikel 6 med overskriften »Positivt svar« bestemmer:

»Når den anmodede medlemsstat anerkender sit ansvar, anføres dette i svaret med angivelse af, hvilken bestemmelse i [Dublin III-]forordning[en] anerkendelsen hviler på, og svaret skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for den senere tilrettelæggelse af overførslen, såsom oplysninger om den tjenestegren eller den person, der skal kontaktes.«

Fransk ret

- 21 Artikel L. 512-1, stk. III, første afsnit, i code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (lov om udlændinges indrejse og ophold og om asylret, herefter »Ceseda«) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, fastsætter:

»En udlænding, der frihedsberøves i henhold til artikel L. 551-1, kan indgive begæring til formanden for forvaltningsdomstolen om annullation af forpligtelsen til at forlade det franske område, såvel som de eventuelle dertil knyttede afgørelser om afslag på en frist for frivillig udrejse, om angivelse af destinationslandet og om forbud mod tilbagerejse til det franske område eller forbud mod at færdes på fransk område, inden for en frist på 48 timer efter meddelelsen af disse afgørelser, når de blev meddelt sammen med afgørelsen om frihedsberøvelse. [...].«

- 22 Samme lovs artikel 551-1, stk. I, har følgende ordlyd:

»I de tilfælde, der er omhandlet i artikel L. 561-2, stk. I, nr. 1-7, kan udlændingen, der ikke fremlægger tilstrækkelige garantier for fremmøde, som kan forebygge den i artikel L. 511-1, stk. II, nr. 3, nævnte risiko, frihedsberøves i 48 timer af den administrative myndighed [...].«

- 23 Nævnte lovs artikel L. 561-2, stk. I, fastsætter:

»Den administrative myndighed kan træffe afgørelse om husarrest vedrørende en udlænding, som ikke umiddelbart kan forlade fransk område, men hvis udsendelse fortsat er mulig, når den pågældende udlænding:

1. skal overdrages til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af Den Europæiske Union eller er omfattet af en afgørelse om overførsel i henhold til artikel L. 742-3

[...]

7. har været genstand for en afgørelse om husarrest i henhold til denne artikels nr. 1-6 eller om administrative frihedsberøvelse [...] og ikke har efterkommet den udsendelsesforanstaltning, som han var genstand for, eller, efter at have efterkommet denne, er vendt tilbage til Frankrig, mens denne foranstaltning stadig kan gennemføres.

[...]«

- 24 Cesedas artikel L. 742-1, stk. 1, der findes i kapitel II og har overskriften »Procedure til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning«, i denne lovs bog VII med overskriften »Retten til asyl«, bestemmer:

»Såfremt den administrative myndighed finder, at behandlingen af en asylansøgning henhører under kompetencen hos en anden stat, som den påtænker at tilstille en anmodning, har udlændingen ret til at opholde sig på det franske område indtil udløbet af proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, og i givet fald indtil det tidspunkt, hvor den pågældende faktisk overføres til denne stat. [...]«

- 25 Den nævnte lovs artikel L. 742-3 fastsætter:

»Med forbehold af artikel L. 742-1, stk. 2, kan en udlænding, når en anden stat er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes asylansøgning, overføres til den stat, der er ansvarlig for denne behandling.

Alle afgørelser om overførsel skal træffes af en administrativ myndighed ved en skriftlig og begrundet afgørelse.

Afgørelsen meddeles den pågældende. Afgørelsen indeholder oplysninger om klageadgange og klagefrister og om retten til at underrette eller få tilsendt underretning til den pågældendes konsulat, advokat eller en person efter den pågældendes ønske. [...]«

- 26 Cesedas artikel L. 742-4, nr. I, fastsætter:

»Den udlænding, der er genstand for en afgørelse om overførsel som nævnt i artikel L. 742-3, kan inden for 15 dage regnet fra datoen for meddelelsen af denne afgørelse indgive en begæring til formanden for forvaltningsdomstolen om annullation heraf.

Formanden eller den dommer, som udpeges hertil, [...] træffer afgørelse inden for 15 dage regnet fra begæringens fremsættelse.

[...]«

- 27 Samme lovs artikel L. 742-5 har følgende ordlyd:

»Artikel L. 551-1 og L. 561-2 finder anvendelse på den udlænding, der er genstand for en afgørelse om overførsel, fra meddelelsen af denne afgørelse.

Afgørelsen om overførsel kan hverken gennemføres ex officio inden udløbet af en frist på 15 dage eller, såfremt en afgørelse om frihedsberøvelse i henhold til artikel L. 551-1 eller om husarrest i henhold til artikel L. 561-2 er blevet meddelt sammen med afgørelsen om overførsel, inden udløbet af en frist på 48 timer, eller inden forvaltningsdomstolen har truffet afgørelse, såfremt der er anlagt sag ved denne.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 28 Den 26. november 2016 blev Adil Hassan, der er irakisk statsborger, tilbageholdt af lufthavns- og grænsepolitiet i Pas-de-Calais (Frankrig) på et område inden for havneterminalen i Calais (Frankrig), der var omfattet af adgangsbegrænsning. En søgning i Eurodacregistret foretaget af denne myndighed viste, at de tyske myndigheder havde registreret hans fingeraftryk den 7. november og den 14. december 2015, og at han på dette tidspunkt havde ansøgt om international beskyttelse i Tyskland, uden dog at indgive en sådan ansøgning i Frankrig.
- 29 Præfekten i Pas-de Calais tilstillede samme dag, som tilbageholdelsen og søgningen i Eurodac-registret fandt sted, de tyske myndigheder en anmodning om tilbagetagelse af Adil Hassan og traf samtidig afgørelse om at overføre ham til Tyskland og om administrativ frihedsberøvelse af ham. Samme dag blev denne afgørelse meddelt Adil Hassan.
- 30 Adil Hassan indbragte på grundlag af Cesedas artikel L. 512-1, punkt III, den administrative frihedsberøvelsesforanstaltning for tribunal de grande instance de Lille (Frankrig) (retten i første instans i Lille, afdelingen for sager om frihedsberøvende foranstaltninger). Ved dom af 29. november 2016 ophævede denne ret denne foranstaltning.
- 31 Adil Hassan anlagde desuden søgsmål med opsættende virkning ved tribunal administratif de Lille (Frankrig) (forvaltningsdomstolen i Lille) til prøvelse af afgørelsen af 26. november 2016, for så vidt som det derved blev besluttet at overføre ham til Tyskland.
- 32 I forbindelse med sidstnævnte søgsmål anførte Adil Hassan bl.a., at denne afgørelse tilsidesætter Dublin III-forordningens artikel 26, idet den blev truffet og meddelt ham, allerede før den anmodede medlemsstat, i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland, udtrykkeligt eller stiltiende havde besvaret de franske myndigheders anmodning om tilbagetagelse.
- 33 Præfekten i Pas-de Calais anførte, at hverken Dublin III-forordningens artikel 26 eller nogen national bestemmelse var til hinder for, at præfekten allerede tidspunktet for frihedsberøvelsen træffer afgørelse om overførsel og giver meddelelse herom til den pågældende, idet sidstnævnte kan udnytte de retsmidler, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 27, til at anfægte afgørelsen. I henhold til den nationale lovgivning var præfekten endog forpligtet til at træffe en afgørelse om overførsel for at kunne frihedsberøve Adil Hassan, uden at afvente et svar fra den anmodede medlemsstat. Under alle omstændigheder kunne overførslen ikke gennemføres, før den anmodede medlemsstat havde accepteret at tilbagetage den pågældende.
- 34 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at præfekten i Pas-de Calais ikke havde pligt til at træffe afgørelse om overførsel for at anordne administrativ frihedsberøvelse af Adil Hassan, eftersom en sådan frihedsberøvelse er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 28, der finder direkte anvendelse. Nævnte ret har imidlertid anerkendt, at den nationale lovgivning, som præfekten støttede sig på ved vedtagelsen af den nævnte afgørelse om overførsel, ikke forbød vedtagelsen af en sådan afgørelse samtidig med afgørelsen om frihedsberøvelse. Den forelæggende ret ønsker således oplyst, om en sådan administrativ praksis er forenelig med Dublin III-forordningens artikel 26.
- 35 Den forelæggende ret har fremhævet, at de nationale retter er uenige på dette punkt, og forklaret, at visse forvaltningsdomstole har fastslået, at der kan træffes afgørelse om overførsel, og at den pågældende kan gives meddelelse herom, før der kommer svar fra den anmodede medlemsstat, mens andre forvaltningsdomstole er af den opfattelse, at den anmodende medlemsstat skal afvente afslutningen af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, således som det er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 20-25, før en sådan afgørelse træffes, og der gives meddelelse herom.

- 36 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at såvel en ordlydsfortolkning af de forskellige sprogversioner af Dublin III-forordningens artikel 26 som en teleologisk fortolkning af nævnte bestemmelse og af de bestemmelser, i hvis sammenhæng denne artikel indgår, taler for denne anden fortolkning, hvilket desuden bekræftes af gennemgangen af forarbejderne til Dublin III-forordningen.
- 37 Den forelæggende ret har imidlertid præciseret, at den omstændighed, at der træffes en afgørelse om overførsel og gives meddelelse herom, inden svaret fra den anmodede medlemsstat foreligger, ikke er til hinder for, at den pågældende effektivt kan anfægte nævnte afgørelse for den kompetente ret inden for rammerne af et søgsmål med opsættende virkning i overensstemmelse med Dublin III-forordningens artikel 27. Såfremt det måtte vise sig, at den anmodede medlemsstat i henhold til de i forordningen fastsatte kriterier ikke er den ansvarlige medlemsstat, kan afgørelsen om overførsel blot annulleres.
- 38 Tribunal administratif de Lille (forvaltningsdomstolen i Lille) har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er [Dublin III-forordningens] artikel 26 [...] til hinder for, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der over for en anden medlemsstat, som den anser for ansvarlig i henhold til de i denne forordning fastsatte kriterier, har fremsat en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om, eller en anden person som omhandlet i [samme] forordnings artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), træffer afgørelse om overførsel og giver den pågældende meddelelse herom, før den anmodede stat har accepteret anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 39 Med det præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat, der over for en anden medlemsstat, som den anser for ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til de i denne forordning fastsatte kriterier, har fremsat en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse af en person som omhandlet i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, træffer afgørelse om overførsel og giver den pågældende meddelelse herom, før den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret denne anmodning.
- 40 I henhold til Domstolens faste praksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse tages hensyn til dennes ordlyd og tilblivelseshistorie og til den sammenhæng, hvori den indgår, og til det mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 20.12.2017, *Acacia og D'Amato*, C-397/16 og C-435/16, EU:C:2017:992, præmis 31, og af 17.4.2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Hvad i denne henseende først angår ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, fastsætter denne bestemmelse, at når den anmodede medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse.
- 42 Det følger således af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, og, som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse, af praktisk talt alle sproglige

versioner, at meddelelsen af en afgørelse om overførsel til den pågældende først kan finde sted, hvis og dermed efter at den ansvarlige medlemsstat har besvaret anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse positivt, eller i givet fald efter udløbet af fristen for, at den anmodede medlemsstat skal besvare denne anmodning, idet et manglende svar i henhold til Dublin III-forordningens artikel 22, stk. 7, og artikel 25, stk. 2, anses for en accept af en sådan anmodning.

- 43 Selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, viser dermed, at EU-lovgiver har indført en præcis proceduremæssig rækkefølge mellem den anmodede medlemsstats accept af anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse og meddelelsen af afgørelsen om overførsel til den pågældende.
- 44 Hvad dernæst angår tilblivelseshistorien bag nævnte artikel 26, stk. 1, bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 36 i forslaget til afgørelse, at forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (COM/2008/0820 final) om omarbejdning af forordning nr. 343/2003, og som førte til vedtagelsen af Dublin III-forordningen, fastsatte, at det var nødvendigt yderligere at præcisere proceduren for meddelelse af afgørelsen om overførsel til den pågældende med henblik på at sikre den pågældendes ret til effektive retsmidler.
- 45 Som det fremgår af begrundelsen til forslaget til forordning, skulle disse præciseringer bl.a. vedrøre tidspunktet for, formen og indholdet af meddelelsen om afgørelser om overførsel. I denne henseende blev der under lovgivningsprocessen imidlertid ikke foretaget væsentlige ændringer af samme forslags artikel 25, stk. 1 – nu Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1 – der indeholdt de nævnte præciseringer.
- 46 Det følger dermed af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, sammenholdt med nævnte bestemmelses tilblivelseshistorie, at en afgørelse om overførsel først kan meddeles den pågældende, når den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret at overtage eller tilbagetage vedkommende (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, præmis 33).
- 47 Den almindelige opbygning af Dublin III-forordningen understøtter denne fortolkning.
- 48 I denne henseende bemærkes, at Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, er indeholdt i Dublin III-forordningens kapitel VI under overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse«, der omfatter bestemmelser, som præciserer de forskellige trin i nævnte procedurer, samt en række ufravigelige frister, der bidrager til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Disse procedurer for overtagelse og tilbagetagelse skal følges i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat bl.a. i nævnte kapitel VI (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 Det fremgår således af Dublin III-forordningens kapitel VI, afdeling II og III om procedurer for anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse, at den anmodende medlemsstat for det første kan anmode en anden medlemsstat om enten at overtage eller tilbagetage den pågældende i henhold til bestemmelserne i henholdsvis nævnte forordnings artikel 21, stk. 1, artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.

- 51 For det andet skal den anmodede medlemsstat i henhold til Dublin III-forordningens artikel 22, stk. 1, eller artikel 25, stk. 1, foretage den nødvendige kontrol for at fastslå, om den er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse på grundlag af kriterierne i denne forordnings kapitel III, og dermed tage stilling til anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse inden for de frister, der er fastsat i disse bestemmelser.
- 52 Det er således først, når den anmodede medlemsstat har foretaget den nævnte kontrol, at den kan tage stilling til anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse og svare den anmodende medlemsstat. I denne henseende er et positivt svar i princippet en accept af overførsel af den pågældende, en accept, der generelt efterfølges af gennemførelsen af nævnte overførsel i henhold til bestemmelserne i Dublin III-forordningens artikel 29 (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, præmis 50).
- 53 Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, der sammen med denne forordnings artikel 27 om retsmidler er indeholdt i afdeling IV under overskriften »Proceduremæssige garantier« i nævnte forordnings kapitel VI, har således til formål at forpligte den anmodende medlemsstat til at give den pågældende meddelelse om afgørelsen om overførsel, at styrke beskyttelsen af denne persons rettigheder ved at sikre, at personen, når de involverede medlemsstater i princippet er blevet enige om overførsel i proceduren for overtagelse eller tilbagetagelse, informeres om samtlige begrundelser, der ligger til grund for nævnte afgørelse, på en måde, der gør det muligt for den pågældende effektivt at anfægte afgørelsen for den kompetente ret og at begære gennemførelsen heraf udsat.
- 54 Den almindelige opbygning af Dublin III-forordningen taler dermed også for en fortolkning af denne forordnings artikel 26, stk. 1, hvorefter en afgørelse om overførsel først kan meddeles den pågældende, når den anmodede medlemsstat har accepteret at overtage eller tilbagetage vedkommende.
- 55 Det samme gælder det formål, som Dublin III-forordningen forfølger, i modsætning til hvad der synes at være Europa-Kommissionens opfattelse.
- 56 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at Dublin III-forordningen ifølge Domstolens faste praksis har til formål at fastsætte en klar og brugbar metode baseret på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer, der gør det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare, samtidig med, at der i overensstemmelse med 19. betragtning til nævnte forordning sikres adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser om overførsel, der er indført med nævnte forordning (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 42, og af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 31 og 37 samt den deri nævnte retspraksis).
- 57 Domstolen har desuden allerede fastslået, at EU-lovgiver ikke har haft til hensigt, at nævnte krav om en hurtig behandling skulle veje tungere end retsbeskyttelsen af ansøgerne om international beskyttelse (jf. i denne retning dom 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 57, og af 13.9.2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, præmis 65).
- 58 Hvad angår den effektive retsbeskyttelse, der bl.a. er sikret ved artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, fremgår det af Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, at en ansøger om international beskyttelse har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel. Et sådant retsmiddel, hvis rækkevidde ikke skal fortolkes

indskrænkende, skal for det første omfatte en undersøgelse af anvendelsen af denne forordning, både hvad angår gennemførelsen af de kriterier, der er fastsat i kapitel III, og af overholdelsen af de proceduremæssige garantier i bl.a. kapitel VI, og for det andet en undersøgelse af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, præmis 26-28, af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 43, 47 og 48, og af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 36 og 37).

- 59 Såfremt en afgørelse om overførsel i denne henseende kunne meddeles den pågældende, før den anmodede medlemsstat havde besvaret anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse, kunne dette resultere i, at den pågældende for at anfægte denne afgørelse skulle indgive en klage inden for en frist, der udløber på det tidspunkt, hvor den anmodede medlemsstat forventes at afgive sit svar, og endda, som i hovedsagen, før nævnte svar afgives, eftersom det i henhold til Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 2, tilkommer medlemsstaterne at fastsætte den frist, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler, da denne bestemmelse alene stiller krav om, at denne frist er rimelig.
- 60 Under disse omstændigheder ville den pågældende således eventuelt være tvunget til som en forebyggelsesforanstaltning at påklage afgørelsen om overførsel eller at indbringe denne for en domstol eller et domstolslignende organ i henhold til Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, allerede før den anmodede medlemsstat havde besvaret anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende. Domstolen har desuden allerede principielt fastslået, at en sådan klage eller en sådan indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ først kan finde sted i en situation, hvor den anmodede medlemsstat har besvaret denne anmodning positivt (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 60).
- 61 Som generaladvokaten har anført i punkt 46-48 i forslaget til afgørelse, ville rækkevidden af retten til effektive retsmidler som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, kunne blive indskrænket, eftersom en afgørelse om overførsel, der er truffet og meddelt til den pågældende, før den anmodede medlemsstat har besvaret anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse, kun ville være baseret på beviselementer og indicier indsamlet af den anmodende medlemsstat og ikke på dem fra den anmodede medlemsstat, såsom datoen for dennes svar på anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse eller indholdet af begrundelserne for at acceptere anmodningen, når dens svar er udtrykkeligt.
- 62 Det skal derfor fremhæves, som generaladvokaten har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse, at sådanne oplysninger fra den anmodede medlemsstat er af særlig betydning i forbindelse med klager eller indbringelser for en domstol eller et domstolslignende organ af en afgørelse om overførsel, der er truffet efter en overtagelsesprocedure, eftersom den anmodede medlemsstat på en udtømmende måde skal kontrollere, om den på baggrund af de i Dublin III-forordningen fastsatte kriterierne er ansvarlig, og desuden tage hensyn til de oplysninger, som ikke nødvendigvis er kendt for den anmodende medlemsstat (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 43).
- 63 Det skal desuden bemærkes, at den anmodede medlemsstat, selv i tilfælde af et positivt hit i Eurodac, kan nægte at imødekomme en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, bl.a. når den mener, at dens ansvar er bortfaldet i medfør af Dublin III-forordningens artikel 19 eller artikel 20, stk. 5, andet afsnit, hvilket bekræftes af gennemførelsesforordningens artikel 4, eftersom ansøgeren skal have mulighed for at påberåbe sig en sådan omstændighed i forbindelse med sin klage (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, præmis 26 og 27).

- 64 Hvad desuden angår den omstændighed, der er nævnt i nærværende doms præmis 33, at gennemførelsen af en afgørelse om overførsel, i en situation som den i hovedsagen omhandlede, vil blive udsat, indtil den anmodede medlemsstats svar foreligger, er det tilstrækkeligt at bemærke, at ingen bestemmelse i Dublin III-forordningen fastsætter en sådan udsættelse. De regler om opsættende virkning af klager, som er fastsat i forordningens artikel 27, stk. 3 og 4, omfatter således mulighederne for udsættelse af afgørelsen om overførsel i tidsrummet mellem datoen for klagen eller indbringelsen for en domstol eller et domstolslignende organ, uden at indgivelsen af en klage eller indbringelse af sagen for en domstol eller et domstolslignende organ nødvendigvis indebærer en udsættelse af afgørelsen om overførsel (jf. i denne retning dom af 13.9.2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, præmis 64 og 68, og af 25.1.2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, præmis 38).
- 65 Såfremt det tiltrædes, at meddelelsen af en sådan afgørelse som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, kan finde sted, før der kommer svar fra den anmodede medlemsstat, vil dette i retsordninger, som til forskel fra den i hovedsagen omhandlede ikke fastsætter udsættelse af en sådan afgørelse før nævnte svar, således udsætte den pågældende for en risiko for at blive overført til denne medlemsstat, allerede før denne i princippet har givet sin accept hertil.
- 66 Hertil kommer, at for så vidt som Dublin III-forordningen, således som det er nævnt i nærværende doms præmis 56, har til formål at fastsætte en klar og brugbar metode til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, kan det ikke tiltrædes, at fortolkningen af nævnte forordnings artikel 26, stk. 1, hvorefter lovgiver har haft til hensigt at styrke den pågældendes retsbeskyttelse, kan variere i forhold til lovgivningen i de medlemsstater, der er involveret i proceduren til afgørelse af hvilken medlemsstat, der er ansvarlig.
- 67 Hvad angår den omstændighed, at fransk ret ikke tillader, at den pågældende frihedsberøves administrativt, før den pågældende har fået meddelelse om afgørelsen om overførsel, kan en sådan vanskelighed, der, således som den forelæggende ret har bekræftet, udelukkende skyldes national ret, ifølge samme logik ikke rejse tvivl om fortolkningen af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, således som den fremgår af nærværende doms præmis 46. Det fremgår desuden klart af denne forordnings artikel 28, stk. 2 og 3, at medlemsstaterne kan frihedsberøve de pågældende, allerede før anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse indgives til den anmodede medlemsstat, når de i denne bestemmelse fastsatte betingelser er opfyldt, da meddelelsen af afgørelsen om overførsel således ikke er en forudsætning for en sådan frihedsberøvelse (jf. i denne retning dom af 15.3.2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, præmis 25, og af 13.9.2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, præmis 25-27, 30 og 31).
- 68 Formålet med Dublin III-forordningen svækker på ingen måde den i nærværende doms præmis 46 anførte fortolkning og taler således også herfor.
- 69 Den forelæggende rets spørgsmål omfatter imidlertid ikke kun det tidspunkt, hvor meddelelsen af afgørelsen om overførsel skal finde sted, men også det tidspunkt, hvor denne afgørelse skal vedtages.
- 70 Det er i denne henseende korrekt, at ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, nævner meddelelsen af afgørelsen om overførsel og ikke vedtagelsen heraf. Denne forordnings artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 3, som præciserer henholdsvis betingelserne for, at den medlemsstat, som træffer afgørelsen om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan undlade at afholde en samtale med ansøgeren, og for, hvornår denne skal

finde sted, fastsætter, at en sådan samtale eller enhver anden mulighed for ansøgeren for at give de relevante oplysninger skal finde sted, inden der træffes afgørelse om overførsel i henhold til nævnte artikel 26, stk. 1.

- 71 Det bemærkes desuden, at ifølge Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 2, første afsnit, skal afgørelsen om overførsel indeholde oplysninger om de retsmidler, som er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.
- 72 Sådanne oplysninger afhænger, således som generaladvokaten har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, i princippet både af det tidspunkt, hvor den anmodede medlemsstat besvarer anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse, og af indholdet af nævnte svar i henhold til de nærmere bestemmelser i gennemførelsesforordningens artikel 6, når det er udtrykkeligt.
- 73 En afgørelse om overførsel kan under alle omstændigheder først gøres gældende over for den pågældende, når denne har fået meddelelse herom, da tidspunktet for, hvornår meddelelsen skal finde sted, er præcist defineret i Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, således som det fremgår af de ovenstående betragtninger. Heraf følger, at vedtagelsen af en sådan afgørelse inden den anmodede medlemsstats svar, også selv om meddelelsen heraf først finder sted efter dette svar, hverken kan bidrage til målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse eller til målet om at sikre den pågældende en effektiv retsbeskyttelse, eftersom indgivelsen af en klage over en afgørelse om overførsel nødvendigvis sker efter meddelelsen herom (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, præmis 54).
- 74 På denne baggrund er Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, desuden til hinder for vedtagelsen af en afgørelse om overførsel før den anmodede medlemsstats, udtrykkelige eller stiltiende, svar på anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse.
- 75 Det følger af det ovenstående, at Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat, der over for en anden medlemsstat, som den anser for ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til de i denne forordning fastsatte kriterier, har fremsat en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse af en person som omhandlet i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, træffer afgørelse om overførsel og giver den pågældende meddelelse herom, før den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret denne anmodning.

Sagsomkostninger

- 76 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 26, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international

beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat, der over for en anden medlemsstat, som den anser for ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til de i denne forordning fastsatte kriterier, har fremsat en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse af en person som omhandlet i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, træffer afgørelse om overførsel og giver den pågældende meddelelse herom, før den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret denne anmodning.

Underskrifter

[* Processprog: fransk.](#)